

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1415/2022
19.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Станимира Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 990/21 од 18.04.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 555/22 од 20.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Станимира Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 990/21 од 18.04.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 555/22 од 20.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 990/21 од 18.04.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору и обавезан је окривљени да надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 555/22 од 20.10.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Нишу К 990/21 од 18.04.2022. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Станимир Ђурић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и у целини преиначи побијане пресуде и донесе одбијајућу пресуду јер је наступила застарелост кривичног гоњења окривљеног због кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 1. Кривичног законика.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници

већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног истиче да је погрешна правна квалификација кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим као кривичног дела из члана 204. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, јер мотив окривљеног, у конкретном случају, није било стицање имовинске користи, већ се ради о ситуацији где је окривљени у периоду од пет дана користио возило оштећеног па се може радити само о кривичном делу неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 1. Кривичног законика, за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, или је суд чињенични опис из оптужног акта могао да подведе под неко друго кривично дело, за које застарелост кривичног гоњења још није наступила.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 203. став 1. Кривичног законика прописано је кажњавање оног ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист, што представља кривично дело крађе.

Одредбом члана 204. став 1. Кривичног законика прописано је да ће се учинилац дела крађе (члан 203.) казнити затвором од једне до осам година ако је крађа извршена на један од алтернативно прописаних начина у тачкама од 1) до 6) ове одредбе, а ставом 2. истог члана прописано је да ће се казном из става 1. казнити учинилац дела крађе ако вредност украдених ствари прелази износ од четиристопедест хиљада динара.

Из изреке првостепене пресуде, произилази да је окривљени у урачунљивом стању, свестан забрањености свога дела, у намери да себи прибави противправну имовинску корист у износу већем од 450.000,00 динара, на нарочито дрзак начин одузео туђу покретну ствар власништво оштећеног ББ, на тај начин што је у току вожње док је управљао возилом које је власништво оштећеног, затражио од оштећеног да замене места у возилу након чега је зауставио возило и изашао из истог и оштећени је кренуо на место возача, у ком тренутку се окривљени вратио на место возача, додао гас и кренуо не затварајући врата од возила, па је оштећени покушао да ускочи у возило, држећи се једном руком за отворена врата, а другом за шасију возила, али је окривљени наставио са вожњом па је оштећени пао на асфалт, а окривљени напустио лице места.

По оцени Врховног касационог суда, а имајући у виду наведене законске одредбе, у чињеничном опису радње извршења окривљеног датом у изреци првостепене пресуде, која је у свему потврђена другостепеном пресудом, наведени су

сви битни елементи који чине законска обележја кривичног дела из члана 204. став 2. у вези става 1. Кривичног законика. Изрека правноснажне пресуде садржи како објективна обележја - да је окривљени на нарочито дрзак начин одузео туђу покретну ствар, тако и субјективна обележја предметног кривичног дела, која се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног односно његову намеру да присвајањем предметног возила себи прибави противправну имовинску корист у износу већем од 450.000,00 динара, конкретно 541.272,00 динара.

При томе, конкретним чињеницама и радњама које је предузео окривљени, а из којих недвосмислено произилази намера окривљеног за прибављањем противправне имовинске користи, која као субјективно обележје разликује крађу од других облика одузимања туђих ствари, детаљно се бавио нижестепени суд, у образложењу побијане пресуде.

Из наведених разлога, по оцени овога суда, неосновани су наводи браниоца окривљеног да су у радњама окривљеног остварени елементи кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 1. Кривичног законика, за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења или неког другог кривичног дела, јер је првостепени суд, правилно правно квалификовао противправне радње окривљеног АА као кривично дело тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и окривљеног огласио кривим за ово кривично дело.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, то је Врховни касациони суд, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић